

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, NOVA GORICA

18.6. 2024

Podpis pristojne
sodne osebe:

III U 267/2022-25

SODBA
V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, višja sodnica Valentina Rustja,

je ob sodelovanju dodeljene okrožne sodnice mag. Marjetke Urbančič,

v upravnem sporu tožeče stranke:

zastopa Odvetniška pisarna

stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijska pooblaščenka,
Dunajska cesta 22, Ljubljana,

, ki jo

, zoper toženo

zaradi **prenehanja pridobivanja in shranjevanja osebnih podatkov**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca, št. 0613-66/2018/11 z dne 4.
10. 2022,

po dne **18. junija 2024** opravljeni javni glavni obravnavi, istega dne

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka sama trpi svoje stroške tega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

Izpodbijana odločba

1. Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju: toženka) je z odločbo, št. 0613-66/2018/11 z dne 4. 10. 2022 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), tožnici naložil, da mora v roku 10 dni od vročitve odločbe prenehati s pridobivanjem in shranjevanjem lokacijskih osebnih podatkov zaposlenih, ki jih pri izvajanju sistematičnega, avtomatiziranega in kontinuiranega GPS sledenja službenih vozil pridobiva in zbira na način, da s pomočjo GPS sledilnih naprav, nameščenih v službenih vozilih, sledi gibanju teh vozil in na ta način pridobljene lokacijske podatke tudi shranjuje (1. točka izreka); da mora v roku 10 dni od vročitve odločbe prenehati z izvajanjem video nadzora delovnih prostorov – proizvodnje, ki ga izvaja s petimi video kamerami (kamere št. 3, 4, 7, 8 in 9), in te kamere iz teh prostorov odstraniti (2. točka izreka) ter da mora o izvršenih ukrepih iz 1. in 2. točke izreka odločbe v roku 5 dni po izvršitvi toženko pisno obvestiti in predložiti dokaze o tem (3. točka izreka). Odločeno je bilo še, da v tem postopku posebni stroški niso nastali (4. točka izreka).
2. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je toženka opisala potek postopka inšpekcijskega nadzora ter pravno podlago za izdajo izpodbijane odločbe, med katero uvršča 38. člen Ustave Republike Slovenije, 1. in 2. točko 4. člena ter 5., 6., 13. in 14. člen Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in sveta z dne 27. 4. 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov, v nadaljevanju: Splošna uredba), 48. člen Zakona o delovnih razmerjih (v nadaljevanju: ZDR-1) ter 75. in 77. člen Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju: ZVOP-1).
3. Toženka je ugotovila, da tožnica izvaja GPS sledenje osmih službenih vozil, ki jih njeni zaposleni, predvsem delavci, ki odhajajo na teren, ter projektanti uporabljajo za opravljanje svojih službenih del in nalog. Takšno sledenje izvaja s pomočjo posebnega oddajnika v vozilu in posebne aplikacije, v kateri sistem kontinuirano beleži opravljeno pot vozila in te podatke tudi shranjuje. Tožnica

pri tem sodeluje z zunanjim izvajalcem, družbo . Na strežniku te družbe se tako zbrani podatki tudi hranijo. Po presoji toženke tožnica v postopku inšpekcijskega nadzora ni izkazala obstoja katere od pravnih podlag iz prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe, kot tudi ne, da je obravnavana obdelava lokacijskih podatkov skladna z načelom najmanjšega obsega podatkov iz točke (c) prvega odstavka 5. člena Splošne uredbe.

4. Kot je najprej ugotovila toženka, gre pri izvajanju GPS sledenja službenih vozil za obdelavo osebnih podatkov posameznikov, ki vozila upravljajo. Z izvajanjem obravnavanega GPS sledenja nastaja posebna zbirka osebnih podatkov, ki vsebuje veliko količino lokacijskih podatkov zaposlenih posameznikov, to je podatkov o tem, kje točno (mikrolokacija) se je v določenem trenutku določen zaposleni s službenim vozilom nahajal in koliko časa; zbrani podatki pa omogočajo takšno ugotavljanje tudi za nazaj. Tožnica podatke o lokacijah zaposlenih beleži in zbira kontinuirano, sistematično in avtomatizirano. Sklicujoč se na definicijo osebnega podatka iz Splošne uredbe je toženka zavrnila tožničine navedbe, da pri izvajanju GPS sledenja ne prihaja do obdelave osebnih podatkov. Tožnica lahko namreč na podlagi podatkov, s katerimi razpolaga, na relativno enostaven način določi zaposlenega, ki je v določenem času uporabljal službeno vozilo in na katerega se nanašajo lokacijski podatki, ki so bili pri tem zbrani z GPS sledenjem tega vozila. Tak posameznik je torej za tožnico brez dvoma določljiv.
5. Toženka je presodila, da tožnica ni izkazala, da je takšno izvajanje GPS sledenja za varovanje službenih vozil ter opreme in dokumentacije, ki se v njih nahaja, primeren in potreben ukrep. Med samo vožnjo vozilo in oprema, ki se v njem prevaža, nista ogrožena pred morebitno odtujitvijo, saj sta pod neposrednim in stalnim nadzorom zaposlenega. Po mnenju toženke bi bil primeren ukrep za doseganje omenjenega cilja kvečjemu izvajanje GPS sledenja na način, da bi ga voznik vklopil, ko bi vozilo parkiral na lokaciji, kjer bi to vozilo lahko bilo ogroženo, ob vrnitvi v vozilo pa bi GPS sledenje izklopil. GPS oddajnik v službenem vozilu je lahko primeren ukrep, ki omogoča izsleditev vozila v primeru njegove odtujitve, vendar se mora uporabljati tako, da zaposleni GPS napravo vklopi, ko vozilo parkira, ter jo ob vrnitvi v vozilo ponovno izklopi.
6. V zvezi s tožničnim utemeljevanjem varnosti delavcev kot zakonitega interesa za izvajanje GPS sledenja, toženka ugotavlja, da gre za očitno nesorazmeren poseg. V primeru prometne nesreče je zelo majhna verjetnost, da bi bilo potrebno lociranje vozila s pomočjo sistema GPS; obvestilo o nesreči in lokacijo nesreče bi lahko preko mobilnega telefona sporočil voznik vozila. Dopustno in zakonito bi bilo tudi GPS lociranje službenega vozila na način, da bi zaposleni ob nesreči vklopil GPS napravo v vozilu. Po presoji toženke bi izvajanje GPS sledenja na način, kot ga izvaja tožnica, lahko pripomoglo k varovanju zaposlenih le v resnično izjemnih, hipotetičnih primerih, verjetnost nastanka katerih je

minimalna, poleg tega pa bi lahko tožnica za dosego tega namena uporabila tudi druga, v informacijsko zasebnost manj posegajoča sredstva. Toženka je tako zaključila, da tožnica ni izkazala, da bi bilo stalno in kontinuirano sledenje službenim vozilom potrebno za doseganje namena varnosti zaposlenih v primeru prometnih nesreč, ter da je bilo tudi v neskladju z načelom najmanjšega obsega podatkov.

7. V zvezi z zakonitim interesom tožnice za uveljavljanje morebitnih pravnih zahtevkov in obrambe toženka poudari, da je tožnica tak svoj interes zgolj omenila, ni pa ga konkretizirala in obrazložila. Prav tako po ugotovitvah toženke ni konkretizirala, zakaj naj bi bilo GPS sledenje potrebno zaradi uresničevanja pravic in obveznosti iz delovnega razmerja ali v zvezi z delovnim razmerjem, kot dopušča 48. člen ZDR-1.
8. Toženka je zavrnila mnenje tožnice, da njeno GPS sledenje službenih vozil ne pomeni sistematičnega in kontinuiranega sledenja, saj tožnica neselektivno, neprekinjeno in v celoti sledi službenim vožnjam osmih službenih vozil. Po stališču toženke bo tožnica sicer lahko lokacijske podatke službenih vozil zbirala tudi s pomočjo GPS naprav v vozilih, vendar ne sistematično in kontinuirano.
9. V nadaljevanju je toženka še ugotovila, da tožnica z GPS sledenjem pridobljene podatke v programu hrani še eno leto, s tem pa ravna v nasprotju z načelom omejitve shranjevanja osebnih podatkov iz točke (e) prvega odstavka 5. člena Splošne uredbe. Ob ugotovitvi, da je s prepovedjo izvajanja GPS sledenja na ugotovljeni način omejevanje hrambe podatkov postalo brezpredmetno, toženka zgolj v pojasnilo dodaja, na kakšen način bi lahko tožnica zakonito hranila podatke, ki bi jih morebiti pridobila z omejenim GPS sledenjem.
10. Toženka je dalje ugotovila, da tožnica izvaja video nadzor z devetimi video kamerami, pri čemer s štirimi kamerami zakonito izvaja video nadzor zunanjih in delno notranjih (vhodnih) delov svoje stavbe, s petimi kamerami 3, 4, 7, 8 in 9 pa nadzira območja proizvodnje, na katerih se nahajajo delovni stroji in odvija delovni proces. Po presoji toženke tožnica za izvajanje video nadzora delovnih prostorov ne izpolnjuje pogojev iz 77. člena ZVOP-1.
11. Kot obrazloži toženka, je tožnica v zvezi z zakonitostjo izvajanja video nadzora delovnih prostorov navajala zgolj, da se v delovnih prostorih nahajajo naprave in oprema, ki naj bi bile večje vrednosti in naj bi hkrati predstavljale izjemno nevarnost za življenje in zdravje ljudi. Ob tem tožnica teh naprav in opreme ni konkretno opredelila in ne pojasnila, kaj predstavlja to izjemno nevarnost oziroma v čem je nevarnost ter zakaj gre v obravnavani zadevi za izjemen primer. Tožnica tudi ni izkazala, zakaj naj bi bil video nadzor teh prostorov nujno potreben. Toženka ob tem zavrača tožničine navedbe, da naj video nadzorni sistem ne bi omogočal določljivega pregledovanja posnetkov, in ugotavlja, da so

zaposleni za tožnico glede na zajem kamer in kvaliteto posnetka ter druge podatke, s katerimi razpolaga, nedvomno določljivi.

12. Toženka dopušča, da bi bilo morebitno napačno delovanje naprav in opreme v delovnih prostorih hipotetično mogoče ugotavljati tudi preko pregledovanja posnetkov video nadzornega sistema. Vendar pa pregled teh posnetkov ni niti edini niti najučinkovitejši način za to. S pregledovanjem posnetkov je poleg tega mogoče zaznati le najbolj očitne nepravilnosti v delovanju, ni pa mogoče preveriti ustreznosti delovanja natančno in v celoti.
13. Prav tako za toženko ni bilo prepričljivo tožnično sklicevanje, da je izvajanje video nadzora na območju proizvodnje ključno za primer javljanja požarnega sistema. Iz navedb tožnice izhaja, da hitro ukrepanje v primeru požara pri njej zagotavlja požarni alarm in da za doseganje tega namena ni v ničemer potreben tudi video nadzor delovnih prostorov. Ta lahko služi zgolj kot sredstvo za ugotavljanje lažnih alarmov in preklic intervencije. Zato po presoji toženke video nadzor delovnih prostorov, kot ga izvaja tožnica, ni primerno sredstvo za doseganje hitrega ukrepanja v primeru požara, poleg tega pa pri tožnici obstajajo milejši ukrepi za preprečevanje požarne ogroženosti in ukrepanje v primeru požara. Tožnica tudi ni izkazala, da bi šlo v video nadzorovanih prostorih za poseben, izjemen primer požarnega ogrožanja.
14. Glede izvajanja video nadzora za namen varovanja pred vlomom v tožnične prostore pa je toženka ugotovila, da je primerno sredstvo za zaščito pred vlomi tudi video nadzor, vendar ne video nadzor delovnih prostorov, pač pa dostopov v prostore v smislu 75. člena ZVOP-1.

Tožbene navedbe

15. Tožnica je vložila tožbo v upravnem sporu, s katero izpodbija 1., 2. in 3. točko izreka izpodbijane odločbe zaradi napačne uporabe materialnega predpisa, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter absolutnih bistvenih kršitev določb postopka. Sodišču predlaga, da tožbi ugodi in izpodbijano odločbo v 1., 2. in 3. točki izreka odpravi ter zadevo vrne toženki v ponovni postopek. Zahteva tudi povrnitev stroškov tega postopka z zamudnimi obrestmi.
16. Po mnenju tožnice je odločitev toženke nepravilna, ker pri odločanju niso bila upoštevana vsa dejstva, ki jih je navedla v postopku, in tudi ne predloženi dokazi. Izpodbijana odločitev je zanj neživljenjska ter glede na dobrine, ki jih z ukrepi ščiti, nezakonita in v nasprotju z določili Splošne uredbe, ZVOP-1, ZDR-1 ter Zakona o varstvu in zdravju pri delu (ZVZD-1).
17. Tožnica trdi, da GPS sledenja ne izvaja v nasprotju z načelom zakonitosti, zlasti pa z njim ne izvaja kontinuiranega in sistematičnega sledenja zaposlenim. Za

uporabo GPS metodologije se je odločila potem, ko je v oktobru 2009 prišlo do kraje na delovišču, vloma in poškodovanja njene lastnine. Z ukrepom GPS sledenja vozilom zasleduje varovanje zdravja in življenja zaposlenih, saj so v posledici grožnje z ropi opreme neposredno ogrožene tudi osebe, ki opremo prevažajo. Nujnost zaščite utemeljuje z okoliščino, da vrednost varovanega premoženja, ki se nahaja v njenih službenih vozilih, presega 100.000 EUR oziroma celo nekajkratnik te vrednosti. Te opreme pogosto tudi ni možno ponovno dobaviti.

18. Poudarja, da sistem sledenja v zvezi z delavci ne beleži ničesar in ne hrani podatka o vozniku. Sistem beleži zgolj pot vozila in le-te brez posebej utemeljene okoliščine, zaradi katere bi tožnica izvedla vpogled v evidenco zaposlenih, z delavci ne povezuje. Od uvedbe GPS sledenja tega vpogleda ni naredila niti enkrat, tako da do osebnih podatkov v zvezi z GPS podatki dejansko še ni prišla, niti do njih ni dostopala ali jih izpisovala. Do tega ključnega dejstva se toženka ni opredelila in ga pri odločanju ni upoštevala. Obdelava osebnih podatkov se pri tožnici torej ne izvaja oziroma bi se izvajala le v posebej utemeljenih primerih in ob zakonitem interesu.
19. Tožnica dalje oporeka zaključku toženke, da podatke hrani v obliki, ki dopušča identifikacijo posameznika. Za slednje je potrebna aktivnost pooblaščen osebe, do katere pa pride le izjemoma oziroma dejansko še ni prišlo. Napačen je zaključek, da naj bi z izvajanjem GPS sledenja tožnica obdelovala osebne podatke zaposlenih. Z GPS tehnologijo je zaposlene seznanila ob uvedbi in tudi v času izvajanja GPS sledenja. Dodatne obveznosti (za dosego enakih ciljev), kot je vklapljanje in izklapljanje sledilnih naprav, ne bi bile izvedljive z vidika vgrajene tehnološke rešitve, v razmerju do delavcev in njihovih delovnih mest bi bilo to tudi neprimerno in nesorazmerno. Izpis revizijske sledi dokazuje, da z GPS sledenjem tožnica ne obdeluje osebnih podatkov, da v podatke, ki jih hrani aplikacija, doslej še ni vpogledovala oziroma da je družbo za izpis podatkov zaprosila zgolj dvakrat v letu 2011 in na poziv toženke v letu 2021. Toženka pa ni pojasnila, kako in na podlagi katerih dokazov je ugotovila, da naj bi z uporabo GPS tehnologije tožnica posegala v informacijsko varnost zaposlenih. Izpodbijane odločbe v tem bistvenem delu zato ni mogoče preizkusiti.
20. Tožnica še pojasni, da je rok hrambe podatkov, pridobljenih z GPS sledenjem, skrajšala na tri mesece in s tem upoštevala napotek v izpodbijani odločbi.
21. Po njenem mnenju je napačna tudi presoja toženke o nezakonnosti izvajanja video nadzora s kamerami št. 3, 4, 7, 8 in 9. Poudarja, da ima video nadzor vzpostavljen z namenom aktivne požarne varnosti in varstva pred vlomom, zaradi zaščite premoženja in svoje lastnine, zaščite delavcev in obiskovalcev, za zagotavljanje nadzora vstopa in izstopa iz službenih prostorov podjetja ter tudi

■

kot ukrep varstva pri delu. V proizvodnji se hranijo naprave in oprema večje vrednosti ter naprave, ki so lahko izjemno nevarne za zdravje in življenje zaposlenih. Pri delu njeni zaposleni rokujejo s stroji, ki so nevarni za zdravje in življenje. Le s pomočjo video nadzora lahko pravočasno detektira morebitno napačno delovanje opreme, ki lahko škoduje zdravju in življenju delavcev, in tega z drugimi ukrepi ni mogoče zagotoviti. Hkrati pa tako zagotovi morebitne potrebne dokaze za obrambo pred zahtevki oziroma uveljavljanje svojih zahtevkov v primeru delovne nesreče ali večje škode na delovišču.

22. Izvajanje video nadzora je na območju proizvodnje ključno tudi za delovanje požarnega alarma, tožničina pojasnila v zvezi s tem pa je toženka zanemarila. V primeru sprožitve požarnega alarma je namreč mogoče preveriti, ali je potrebna intervencija, hitro ukrepanje pa je v takih primerih nujno. Omogoči ga lahko samo vpogled v video posnetke nadzornih kamer, zato je po mnenju tožnice to nenadomestljiv ukrep. Trdi, da drugačen način varovanja življenja in premoženja ni mogoč oziroma da z njim ne bi mogla zagotoviti varnosti, kakršno uspe zagotavljati z video nadzorom strojev v proizvodnji. Prav s pomočjo pravočasne detekcije napak strojev je od leta 2017 uspela preprečiti več delovnih nesreč in večji požar.
23. Tožnica opozarja, da toženka v izpodbijani odločbi ni obrazložila, ali in kako bi enak namen varovanja zdravja, življenja in premoženja zagotovila z drugimi, milejšimi ukrepi. Toženka ni pojasnila, s čim konkretno naj bi tožnica posegla v pravice zaposlenih, s katerimi kamerami in zakaj. Izpodbijana odločba tako nima razlogov o odločilnih dejstvih in je ni mogoče preizkusiti. Tožnica meni, da je toženka kršila načelo materialne resnice iz 8. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju: ZUP) in načelo zakonitosti iz 6. člena ZUP ter da ni presojala oziroma upoštevala z njene strani predloženih dokazov in se glede njihove relevantnosti ni izjavila. Prav tako je toženka ni pozvala k predložitvi dodatnih dokazil, testov in ocen, kar daje slutiti, da se z dejstvi, iz katerih izhaja zakonito ravnanje tožnice, ni želela ukvarjati. Odločitev je sprejela rutinsko, avtomatično, z neustrezno projekcijo zakonskih določb na konkretni dejanski stan, zlasti pa brez ugotavljanja pravno relevantnih dejstev in okoliščin.

Nadaljnji potek upravnega spora

24. Toženka je sodišču predložila upravne spise zadeve ter podala odgovor na tožbo, v katerem predlaga, da sodišče tožbo zavrne. Ker meni, da je že izpodbijana odločba obsežno obrazložena, se v odgovoru osredotoča zgolj na nekatere, zanjo najbolj napačne tožbene navedbe in zaključke, v ostalem pa se sklicuje na obrazložitev izpodbijane odločbe.
25. Izpostavlja, da tožnica ni izkazala, da je obravnavano GPS sledenje primeren ukrep za preprečevanje vlomov v službena vozila, ta ukrep pa tudi ne koristi pri

izsleditvi storilca. Prav tako ni izkazala, da je sistematično in kontinuirano GPS sledenje službenih vozil primeren in potreben ukrep za varovanje življenja in zdravja ljudi ter premoženja. Toženka sicer tožnici ni naložila splošne prepovedi GPS sledenja službenih vozil, ampak zgolj omejitev na način, da bo s to tehnologijo lahko še vedno varovala svoje zakonite interese, hkrati pa ne bo nesorazmerno posegala v ustavno pravico zaposlenih do varstva osebnih podatkov. Ponovno zavrača navedbe tožnice, da GPS sledenje službenih vozil ne predstavlja obdelave osebnih podatkov. V zvezi z vklapljanjem in izklapljanjem sledilnih naprav toženka poudarja, da upravljavec ne more uvesti tehnologije, s katero izvaja obdelavo osebnih podatkov v nasprotju z veljavnimi predpisi, in se pri tem uspešno sklicevati na to, da uvedena tehnologija tehnično ne omogoča takšne obdelave osebnih podatkov, ki bi bila skladna s predpisi. Navedbe tožnice, da bi bilo vklapljanje in izklapljanje sledilnih naprav neprimerno in nesorazmerno v razmerju do delavcev in njihovih delovnih obveznosti, pa so povsem splošne in nepojasnjene.

26. Kot še navaja toženka, tožnica ni dokazala, da lahko napačno delovanje opreme pravočasno detektira zgolj s pomočjo video nadzornega sistema. V zvezi z zagotovitvijo potrebnih dokazov za obrambo pred zahtevki oziroma uveljavljanje svojih zahtevkov v primeru delovne nesreče ali večje škode na delovišču, toženka opozarja, da ta namen ni naveden v 77. členu ZVOP-1, zato sklicevanje nanj ni utemeljeno. Poleg tega se tudi v primeru delovnih nesreč lahko dejstva in okoliščine dokazujejo na različne načine in z različnimi dokazi. Meni, da tožnica niti v tožbi ni pojasnila, zakaj lahko ustrezno požarno varnost dosega zgolj in samo z video nadzorom delovnih prostorov.
27. Toženka zavrača splošne navedbe tožnice, da ni presojala in upoštevala z njene strani predloženih dokazov in se o njih izjavila. Pojasnjuje, da dokumentacije tožnice ni problematizirala, niti ni v zvezi z njo tožnici naložila kakršnihkoli inšpekcijskih ukrepov.

Glavna obravnava in izvedeni dokazi

28. Sodišče je v tem upravnem sporu dne 18. 6. 2024 opravilo javno glavno obravnavo v prisotnosti direktorja tožnice
tožničine odvetnice
in
pooblaščenke toženke.
29. Tožnica je po pooblaščenki poudarila, da toženka zadeve ni obravnavala celovito. Kljub temu je izpodbijano odločbo izvršila. Sedaj, ko ne izvaja več video nadzora, ne more na daljavo preveriti, ali je požarni alarm sprožen zaradi požara, tako da se mora ob vsakem javljanju odpraviti na lokacijo, kar ocenjuje za nesorazmerno. Pojasnila je še, da je bila v maju 2024 pri njej delovna nesreča, in ker videoposnetkov ni imela, je bilo onemogočeno tudi delo policije. Stroji pri njej so

življenjsko nevarni, o čemer bi se lahko toženka prepričala z ogledom proizvodne hale, a tega ni naredila. V proizvodnji so se kamere nahajale samo na lokaciji nevarnih delovnih strojev. GPS sledenje je ukinila v celoti, saj je s strani toženke predlagani način izvrševanja neživljenjski. Ponovila je svoje trditve o tem ukrepu in povezanosti evidenc. Direktor tožnice je še pojasnil, da njihovi prostori obsegajo 4000 m² ter da so kamere, ki so sedaj izključene, postavljene čez področje celotne delavnice in ne na posamezna delovna mesta. Kamere so bile postavljene zaradi požarnega javljanja, saj se v kovinarski proizvodnji laserski žarki požarnega alarma v dimu pogosto prekinejo. Zato je v 95 % primerov alarm lažen. V primeru alarma pa je najlažje na daljavo pogledati, ali je intervencija varnostne službe potrebna. Alarmi so večinoma ponoči. Poleg tega lahko z video nadzorom ugotovijo, kaj se je ob delovnih nesrečah v resnici zgodilo. V letošnji delovni nesreči je bila porezana roka delavca. Policija je lahko zapisnik naredila le na podlagi izpovedi prič. Inšpektor za delo pa jim je naložil dodatno izobraževanje delavcev za varno delo na tem stroju. Če bi imeli video nadzor, bi lahko natančno ugotovili, kaj se je zgodilo, in imeli bolj usmerjeno izobraževanje. Kot je pripomnila pooblaščenka tožnice, bi lahko z video nadzorom preverili delovanje konkretne naprave in preprečili tudi omenjeno nesrečo. Na vprašanje pooblaščenke toženke, kako bi z video nadzorom preprečili to delovno nesrečo, je direktor tožnice odgovoril, da bi jo z video nadzorom težko preprečili, ker je šlo za človeško napako. Pooblaščenka tožnice je dodala, da se je izpostavilo tudi vprašanje pravilnega delovanja delovnega stroja, česar brez video nadzora ni bilo mogoče ugotoviti. Alternativa varovanju ljudi in premoženja je lahko samo fizični nadzor s strani osebe, ki bi stala pri stroju in spremljala njegovo delovanje, kar je vprašljivo z vidika milejšega sredstva in dopustnosti po delovnopravni zakonodaji. Temeljni namen video nadzora v tožničinem primeru ni obramba pred zahtevki, ampak varnost zaposlenih.

30. Pooblaščenka toženke je navedla, da ne razume, v katerem delu naj bi bilo glede GPS sledenja sporno dejansko stanje, ter ponovila stališča toženke o GPS sledenju službenih vozil. V zvezi z video nadzorom je izpostavila, da tožnica ni konkretizirala drugih vidikov svojega delovanja, ki naj jih toženka ne bi upoštevala. Glede zahteve policije za posnetke kamer v zvezi delovno nesrečo je navedla, da ta zahteva policije ne vpliva na zakonitost izvajanja video nadzora s strani tožnice. Poudarila je še, da med dopustnimi nameni za izvajanje video nadzora v 77. členu ZVOP-1 ni določena obramba pred morebitnimi pravnimi zahtevki. Iz navedb v vlogah tožnice pa tudi ni bilo razbrati okoliščin, ki bi terjale ogled njenih delovnih prostorov.
31. Sodišče je v dokaznem postopku na glavni obravnavi vpogledalo vse listine v upravnem spisu zadeve ter listinske dokaze tožnice na prilogah od A2 do A9, ki se sicer nahajajo tudi v upravnem spisu (A2–izpodbijana odločba, A3–tožnično obvestilo toženki z dne 4. 11. 2022, A4–tožničin odgovor z dne 23. 2. 2018, A5–tožničin odgovor z dne 22. 3. 2018 s prilogami, A6–tožničin odgovor z dne 16. 3.

2021 s prilogami, A7 in A8-pisno pojasnilo tožnice z dne 20. 9. 2022 s prilogami, A9-Pravilnik o izvajanju video nadzora v družbi). Sodišče ni zaslišalo direktorja tožnice, saj je pooblaščenka tožnice na glavni obravnavi jasno izjavila, da tožnica pri izvedbi tega dokaza ne vztraja.

Odločitev sodišča

K I. točki izreka:

32. Tožba ni utemeljena.
33. Predmet presoje v tem upravnem sporu je zakonitost izpodbijane odločbe, s katero je toženka tožnici naložila prenehanje pridobivanja in shranjevanja lokacijskih osebnih podatkov zaposlenih z izvajanjem sistematičnega, avtomatiziranega in kontinuiranega GPS sledenja službenih vozil ter prenehanje izvajanja video nadzora delovnih prostorov – proizvodnje s petimi video kamerami (kamere št. 3, 4, 7, 8 in 9) in odstranitev teh kamer, kot tudi, da mora v danem roku toženko obvestiti o izvedbi naloženih ukrepov.
34. Uvodoma je treba pojasniti, da varstvo osebnih podatkov zagotavljajo akti najvišje pravne veljave. Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) v prvem odstavku 8. člena določa, da ima vsakdo pravico do varstva osebnih podatkov, ki se nanašajo nanj. Po drugem odstavku 8. člena Listine se morajo osebni podatki obdelovati pošteno, za določene namene in na podlagi privolitve prizadete osebe ali na drugi legitimni podlagi, določeni z zakonom. Vsakdo ima pravico dostopa do podatkov, zbranih o njem, in pravico zahtevati, da se ti podatki popravijo. Po tretjem odstavku 8. člena Listine spoštovanje teh pravil nadzira neodvisen organ. Ob upoštevanju tretjega odstavka 52. člena Listine sta vsebina in obseg varstva osebnih podatkov iz 8. člena Listine začrtana z vsebino in obsegom te pravice, ki jo zagotavlja Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP) v 8. členu v okviru pravice do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja. V okviru prava EU varstvo osebnih podatkov zagotavlja zlasti še Splošna uredba. Tudi v nacionalnem pravnem redu je varstvo osebnih podatkov zagotovljeno na ustavni ravni. V prvem odstavku 38. člena Ustava določa, da je zagotovljeno varstvo osebnih podatkov in da je prepovedana uporaba osebnih podatkov v nasprotju z namenom njihovega zbiranja. Po drugem odstavku 38. člena Ustave zbiranje, obdelovanje, namen uporabe, nadzor in varstvo tajnosti osebnih podatkov določa zakon. Po tretjem odstavku 38. člena Ustave ima vsakdo pravico seznaniti se z zbranimi osebnimi podatki, ki se nanašajo nanj, in pravico do sodnega varstva ob njihovi zlorabi. Poleg temeljnega zakona s področja varstva osebnih podatkov, v konkretnem primeru torej ZVOP-1, varstvo osebnih podatkov ureja še ZDR-1, ki v prvem odstavku 48. člena določa, da se osebni podatki delavcev lahko zbirajo, obdelujejo, uporabljajo in posredujejo

tretjim osebam samo, če je to določeno s tem ali drugim zakonom ali če je to potrebno zaradi uresničevanja pravic in obveznosti iz delovnega razmerja ali v zvezi z delovnim razmerjem.

O očitanih kršitvah postopka izdaje izpodbijane odločbe

35. Sodišče najprej zavrača tožbene očitke o procesnih kršitvah, ki naj bi jih storila toženka v postopku izdaje izpodbijane odločbe. Tožnica toženki neutemeljeno očita, da ni upoštevala dejstev in dokazov, ki jih je navedla oziroma predložila v postopku. Toženka je namreč upoštevala vse za odločitev pomembne navedbe tožnice in predložene dokaze, prav tako se je opredelila do navedb tožnice, ki pa so ostale na splošni ravni in niso bile izčrpne, kot trdi tožnica. Iz obrazložitve izpodbijane odločbe izhaja, s čim oziroma na kakšen način je po presoji toženke tožnica posegla v pravice zaposlenih, tako v primeru izvajanja GPS sledenja službenih vozil kot video nadzora delovnih prostorov, zato nasprotnim tožničnim trditvam sodišče ne sledi. Tožnica toženki tudi neutemeljeno očita, da ni ugotovila, ali in kako bi enak namen varovanja zdravja, življenja in premoženja zagotovila z drugimi, milejšimi ukrepi, saj izpodbijana odločba vsebuje razloge tudi o tem. Po več pozivih toženke se je tožnica v postopku izdaje izpodbijane odločbe izjavila s svojimi odgovori (npr. z dne 16. 3. 2021 in 20. 9. 2022). Zato toženki neutemeljeno očita, da je ni pozvala k predložitvi dodatnih dokazil, testov in ocen. Prav tako ni utemeljen očitek, da je toženka kršila načelo materialne resnice in načelo zakonitosti. Tožnica je tista, ki mora dokazati skladnost obdelovanja osebnih podatkov z načelom zakonitosti. Po drugem odstavku 5. člena Splošne uredbe je za skladnost s prvim odstavkom 5. člena Splošne uredbe odgovoren upravljavec, ki je to skladnost tudi zmožen dokazati („odgovornost“). Tudi po prvem odstavku 24. člena Splošne uredbe upravljavec ob upoštevanju narave, obsega, okoliščin in namenov obdelave, pa tudi tveganj za pravice in svoboščine posameznikov, ki se razlikujejo po verjetnosti in resnosti, izvede ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, da zagotovi in je zmožen dokazati, da obdelava poteka v skladu s to uredbo. Sodišče dalje zavrača tožbeni očitek o procesni kršitvi, ki naj bi jo toženka zagrešila s tem, ko ni opravila oglada. Kot je pravilno izpostavila že toženka na glavni obravnavi, tožnica v postopku izdaje izpodbijane odločbe ni navedla, katero sporno dejansko okoliščino naj bi ta ugotavljala z ogledom pri tožnici. Toženka pa z ogledom (in z njim pridobljenimi opažanji) tudi ni bila dolžna dopolnjevati tožničinih premalo konkretiziranih navedb glede zakonitosti izvajanja GPS sledenja in video nadzora.

O izvajanju GPS sledenja službenih vozil

36. Tožnica zmotno meni, da podatki, ki jih je pridobila z GPS sledenjem službenih vozil, ne predstavljajo osebnih podatkov. Po opredelitvah iz 4. člena Splošne uredbe „osebni podatki“ pomenijo katero koli informacijo v zvezi z določenim ali

določljivim posameznikom; določljiv posameznik pa je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika. Pojem informacije iz te določbe je treba razlagati v pomenu podatka oziroma dejstva, ki o določeni stvari kaj pove ali se nanjo nanaša; v skladu s 26. uvodno izjavo Splošne uredbe pa je treba za namen identifikacije upoštevati vsa sredstva, za katera se razumno pričakuje, da jih bo upravljavec ali druga oseba uporabila za neposredno ali posredno identifikacijo posameznika. Te dejavnike je treba presoјati restriktivno, tako da manjši stroški ali krajši čas ne more utemeljevati izjeme (glej Komentar Splošne uredbe o varstvu podatkov, ur. dr. Nataša Pirc Musar, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana, 2020, v nadaljevanju: Komentar Splošne uredbe, str. 105 in 106). Kot dalje izhaja iz določb 4. člena Splošne uredbe, „obdelava“ pomeni vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, urejanje, strukturiranje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklіc, vpogled, uporaba, razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa, prilagajanje ali kombiniranje, omejevanje, izbris ali uničenje. Upoštevajoč povedano je obdelava de facto kakršnokoli ravnanje z osebnimi podatki, primeri pa so naštetі eksemplifikativno (prim. Komentar Splošne Uredbe, str. 107).

37. Glede na navedeno sodišče zavrača tožničine trditve, da z GPS sledenjem službenih vozil ni obdelovala osebnih podatkov. Okoliščina, da njen sistem sledenja ne beleži in ne hrani podatka o vozniku, še ne pomeni, da z GPS sledenjem ni zbirala osebnih podatkov. Sodišče je upoštevalo navedbe tožnice v odgovorih toženki z dne 20. 9. 2022 in 16. 3. 2021, da se evidenca o voznikih službenih vozil in potnih nalogih hrani v zaklenjeni omari v zaklenjeni pisarni, do katere imajo dostop posebej pooblašчени zaposleni, ter da do GPS aplikacije dostopajo z računalniškim sistemom, ki je nameščen na računalniku direktorja. Glede na to, da je obe evidenci vodila tožnica, ki je imela do njiju po svojih zaposlenih neposreden dostop, kar vključuje tudi dostop do evidence podatkov, ki jih je zanjо vodila, zbirala in hranila družba _____, je pravilen zaključek toženke, da je tožnica z GPS sledenjem službenih vozil obdelovala osebne podatke zaposlenih. Četudi med obema omenjenima evidencama ni bila vzpostavljena neposredna povezava v smislu takojšnje (tehnološke, elektronske ipd.) povezanosti, je tožnica na relativno hiter in enostaven način mogla določiti zaposlenega, ki je na posamezni vožnji upravljal z vozilom. Ta je bil tako zanjо določljiv, čeprav je za povezovanje podatkov iz obeh evidenc morala izvesti niz dejanj. Tožnica se ne more z uspehom sklicevati na to, da do osebnih podatkov v zvezi z GPS podatki dejansko še ni prišla, da ni do njih dostopala, niti jih ni izpisovala. Bistveno je, da je mogla pridobiti podatke o vozniku vozila, ne pa kolikokrat je do teh podatkov dejansko dostopala. Kot pravilno poudarja

toženka, 2. točka 4. člena Splošne uredbe zbiranje osebnih podatkov izrecno uvršča med primere njihove obdelave, zato obdelavo podatkov, ki se nanašajo na določljivega posameznika, predstavlja že zbiranje takih podatkov in ne šele njihova nadaljnja obdelava. Posledično tožnica toženki neutemeljeno očita, da se do tega ključnega dejstva ni ustrezno opredelila. Sodišče torej sprejema zaključke toženke, da gre pri izvajanju GPS sledenja službenih vozil za obdelavo osebnih podatkov posameznikov, ki vozila upravljajo, in da s tem nastaja posebna zbirka osebnih podatkov, ki vsebuje veliko količino lokacijskih podatkov tožničinih zaposlenih, to je podatkov o tem, kje točno (mikrolokacija) se v določenem trenutku določeni zaposleni s službenim vozilom nahaja in koliko časa. Tožnica lahko to preveri v času uporabe službenega vozila, zbrani podatki pa omogočajo ugotavljanje tega tudi za nazaj.

38. Tožnica ni podala konkretnih navedb, iz katerih bi bilo mogoče zaključiti, da z GPS sledenjem osmim službenim vozilom ne sledi neprekinjeno in v celoti. Iz njenih navedb tako ne izhaja, da bi bilo GPS sledenje med službenimi vožnjami časovno ali kako drugače omejeno (npr. le na nekatere vožnje, službene dogodke ipd). Zato neutemeljeno nasprotuje zaključku toženke, da je podatke o lokacijah zaposlenih beležila in zbiralala neselektivno, sistematično, avtomatizirano in kontinuirano. Hkrati so neutemeljene tudi tožničine navedbe, da je izpolnila zahtevo po minimizaciji obdelave podatkov iz točke (c) prvega odstavka 5. člena Splošne uredbe, po kateri morajo biti osebni podatki ustrezni, relevantni in omejeni na to, kar je potrebno za namene, za katere se obdelujejo („najmanjši obseg podatkov“).
39. Tudi po presoji sodišča tožnica ni izkazala okoliščin, ki bi utemeljile zakonitost obdelave osebnih podatkov zaposlenih, kot jo je izvajala z GPS sledenjem službenih vozil. Tožnica se sklicuje na točko (f) prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe, po kateri je obdelava osebnih podatkov zakonita tudi v primeru, ko je potrebna zaradi zakonitih interesov, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja oseba, razen kadar nad takimi interesi prevladajo interesi ali temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ki zahtevajo varstvo osebnih podatkov, zlasti kadar je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, otrok. Za zakonitost obdelave osebnih podatkov po tej pravni podlagi morajo biti kumulativno izpolnjeni trije pogoji: (1) da si upravljavec prizadeva za zakoniti interes, (2) da je obdelava osebnih podatkov potrebna za uresničitev zakonitega interesa in (3) da temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se nanaša varstvo podatkov, ne prevlada nad zakonitim interesom upravljavca. Zakoniti interes mora biti izkazan ter mora biti v času obdelave osebnih podatkov obstoječ, dejanski in ne zgolj hipotetičen (prim. Komentar Splošne uredbe, str. 181).
40. Toženka je že v izpodbijani odločbi pojasnila, da GPS sledenje službenim vozilom v času, ko se v njih nahaja voznik, ni primeren in potreben ukrep za varstvo

samih službenih vozil ter opreme in dokumentacije, ki se v njih nahaja. To premoženje v času, ko je pod neposrednim in stalnim nadzorom zaposlenega, ni ogroženo pred morebitno odtujitvijo. Primernosti in potrebnosti GPS sledenja službenim vozilom za varovanje premoženja tožnice ne more utemeljiti njeno splošno in premalo konkretizirano sklicevanje, da se je za uporabo GPS sledenja odločila zaradi dejanske in grozeče nevarnosti v oktobru 2009, ko je prišlo do kraje na delovišču, vloma in poškodovanja njene lastnine. Tudi sicer z GPS sledenjem ni mogoče preprečiti vlomov v službena vozila, niti ni z njim mogoče izslediti storilca, ki v vozilo vlomi in iz njega odtuji premoženje. Navedba, da se v vozilih tožnice prevaža oprema večje vrednosti oziroma oprema, ki je v primeru odtujitve težko nadomestljiva, in dokumentacija večje vrednosti, prav tako sama po sebi še ne zadošča za utemeljitev nujnosti zaščite tega premoženja s spornim ukrepom. Kot izhaja iz obrazložitve izpodbijane odločbe, bi lahko tožnica svoje premoženje, zlasti v primeru kraje vozila, zavarovala z milejšimi ukrepi, tudi s predlaganim omejenim GPS sledenjem le v času parkiranja vozila, kar potrjuje, da sistematično, avtomatizirano in kontinuirano GPS sledenje službenim vozilom za zagotovitev varovanja tožničinega premoženja ni potrebno. Za to presojo ni bistveno, ali izvajanje takšnih milejših ukrepov omogoča že vgrajena tehnologija, kot tudi ne, ali je njihovo izvajanje „primerno“ za posamezna delovna mesta.

41. Sodišče sprejema tudi presojo toženke, da zakonitega interesa za tovrstno obdelavo osebnih podatkov zaposlenih tožnica ni utemeljila niti s trditvami o zagotavljanju varnosti delavcev. V primeru nesreče obstaja zelo majhna verjetnost, da bi bilo potrebno lociranje vozila in voznika prav s pomočjo sistema GPS. V ta namen bi bilo dopustno in zakonito GPS sledenje za lociranje službenega vozila že na način, da bi se šele ob nesreči vklopila GPS naprava v vozilu. Sodišče zato sprejema zaključek, da obravnavano GPS sledenje predstavlja nepotreben in očitno nesorazmeren poseg v ustavno pravico zaposlenih.
42. Tožnica v postopku izdaje izpodbijane odločbe (pa tudi v upravnem sporu) ni pojasnila (izjema so navedbe o zagotavljanju varnosti zaposlenih v primeru prometnih nesreč, o čemer se je sodišče že opredelilo), zakaj naj bi bilo GPS sledenje potrebno zaradi uresničevanja pravic in obveznosti iz delovnega razmerja ali v zvezi z delovnim razmerjem (48. člen ZDR-1).¹ Tožnica namreč ni

¹ V tej zvezi primerjaj sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) v zadevi Florindo de Almeida Vasconcelos Gramaxo proti Portugalski, št. 26968/16 z dne 13. 12. 2022, v kateri ESČP ni ugotovilo kršitve pritožnikove pravice do spoštovanja zasebnega življenja iz prvega odstavka 8. člena EKČP. Pritožnik je pred nacionalnimi sodišči neuspešno izpodbijal odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki jo je prejel zaradi neskladja med GPS podatki in podatki, ki jih je v zvezi z opravljenimi službenimi potmi sam posredoval delodajalcu, ter ker po podatkih GPS sledenja dela ni opravljal osem ur na dan. Po presoji ESČP stališče nacionalnih sodišč, da je ukrep GPS sledenja še zagotavljal ravnotežje med tožnikovo pravico do spoštovanja njegovega zasebnega življenja in pravico delodajalca do neoviranega poslovanja, v omenjeni zadevi ni prestopilo polja proste presoje nacionalnih oblasti ter ni prišlo do kršitve pozitivne obveznosti države varovati pritožnikovo pravico do spoštovanja zasebnega življenja. Vendar pa je ESČP pri tem upoštevalo, da je bilo GPS sledenje namenjeno le merjenju delodajalcu (s službenimi potmi zaposlenih) nastalih stroškov ter da

navedla, za uresničevanje katerih pravic zaposlenih oziroma obveznosti naj bi bilo tako sledenje potrebno ter zakaj njihovega uresničevanja ni mogoče zagotoviti z drugimi sredstvi in na način, s katerimi bi se v manjši meri posegalo v informacijsko zasebnost zaposlenih.

43. Tudi uveljavljanje morebitnih pravnih zahtevkov ali obrambo pred njimi je tožnica le omenila kot zakoniti interes za izvajanje GPS sledenja, ni pa tega z ničemer konkretizirala in obrazložila.
44. Toženska je glede na vse navedeno pravilno zaključila, da tožnica ni izkazala, da bi bilo stalno in kontinuirano sledenje službenim vozilom ter obdelava osebnih podatkov, ki jo tak ukrep obsega, v skladu z določbo točke (f) prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe ali v skladu s katero drugo pravno podlago iz prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe. Prav tako tožnica ni izkazala, da je obravnavana obdelava lokacijskih podatkov v skladu z načelom najmanjšega obsega podatkov iz točke (c) prvega odstavka 5. člena Splošne uredbe, saj predstavlja zbiranje veliko večjega obsega podatkov, kot bi bilo potrebno za doseganje (nekaterih od) namenov, ki jih navaja tožnica. Tožnica torej odločbo toženke neutemeljeno izpodbija v delu, v katerem ji ta nalaga prenehanje pridobivanja lokacijskih osebnih podatkov zaposlenih z izvajanjem sistematičnega, avtomatiziranega in kontinuiranega GPS sledenja službenih vozil, posledično pa tudi v delu, v katerem ji tako pridobljene podatke prepoveduje shranjevati.

O video nadzoru delovnih prostorov

45. Po neprerekanih ugotovitvah toženke je tožnica s petimi kamerami št. 3, 4, 7, 8 in 9 izvajala video nadzor območja proizvodnje. Iz tožničinega odgovora toženki z dne 16. 3. 2021 in njemu priložene (toženki predložene) evidence vpogledov v video nadzorni sistem izhaja, da je bilo mogoče pregledovati video posnetke tudi za nazaj in da so se ti hranili na kameri en teden, razen v primeru posebej utemeljenega razloga, ko so se zavarovali do pravnomočnega končanja postopka, zaradi katerega so bili zavarovani. Po ugotovitvah toženke so zaposleni za tožnico glede na zajem kamer in kvaliteto posnetka ter druge podatke, s katerimi razpolaga, določljivi. Navedeno sprejema tudi sodišče, upoštevajoč zajeme zaslonske slike kamer, ki jih je tožnica sama predložila z odgovorom toženki z dne 16. 3. 2021.
46. Po prvem odstavku 77. člena ZVOP-1 se videonadzor znotraj delovnih prostorov lahko izvaja le v izjemnih primerih, kadar je to nujno potrebno za varnost ljudi ali premoženja ali za varovanje tajnih podatkov ter poslovne skrivnosti, tega namena pa ni možno doseči z milejšimi sredstvi. Po drugem odstavku istega člena ZVOP-1 se video nadzor lahko izvaja le glede tistih delov prostorov, kjer je

pritožnik ni izpodbijal predhodne odločitve nacionalnih upravnih sodišč o njegovi pritožbi zoper odločitev o namestitvi GPS naprave v njegovo službeno vozilo.

potrebno varovati interese iz prejšnjega odstavka. Kot je pojasnila že toženka, z navedenimi pogoji zakonodajalec izvajanje video nadzora delovnih prostorov dopušča zgolj v izjemnih primerih. Ti pogoji pa so tudi strožji od pogojev, ki jih za zakonito obdelavo osebnih podatkov, tudi za video nadzor kot eno od posebnih oblik obdelave, določa Splošna uredba v 6. členu. Ob upoštevanju 53. člena Listine je strožje nacionalno varstvo osebnih podatkov dopustno, vendar pa se kljub temu lahko postavlja vprašanje skladnosti določb ZVOP-1 o video nadzoru z določbami Splošne uredbe (glej Zakon o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) s komentarjem, ur. Mojca Prelesnik, Lexpera, GV Založba, Ljubljana 2024, str. 356). Splošna uredba namreč v 88. členu dopušča (le) podrobnejše² urejanje varstva pravic in svoboščin v državah članicah v zvezi z obdelavo osebnih podatkov zaposlenih v okviru zaposlitve. Vendar pa presoja, ali določbe 77. člena ZVOP-1 pomenijo takšno podrobnejšo nacionalno ureditev varstva pravic in svoboščin zaposlenih, za obravnavano zadevo ni bistvena, saj tožnica po ugotovitvah sodišča ne le, da ni izkazala izpolnjevanja pogojev za izvajanje video nadzora delovnih prostorov iz 77. člena ZVOP-1 in 48. člena ZDR-1, pač pa tudi ni izkazala pogojev iz prvega odstavka 6. člena v zvezi s prvim odstavkom 5. člena Splošne uredbe.

47. Sodišče je pri presoji upoštevalo upravnosodno prakso, po kateri je video nadzor v delovnih prostorih dopusten le v izjemnih primerih in kadar je to nujno potrebno, oziroma je dopusten le takrat, ko gre za situacijo, ki to zahteva, v zanj primernem obsegu ter za čas, ki je potreben, da se ta situacija razreši.³ Takšno stališče je skladno s stališči Ustavnega sodišča⁴ ter ESČP.⁵

² Sodišče Evropske unije je v sodbi v zadevi C-34/21 z dne 30. 3. 2023 razsodilo, da nacionalni predpis ne more biti „podrobnejše pravilo“ v smislu prvega odstavka tega člena, če ne izpolnjuje pogojev iz drugega odstavka 88. člena Splošne uredbe, ter da je treba uporabo nacionalnih določb, sprejetih za zagotovitev varstva pravic in svoboščin zaposlenih v zvezi z obdelavo njihovih osebnih podatkov v okviru zaposlitve, zavrniti, če te določbe ne spoštujejo pogojev in meja, določenih v prvem in drugem odstavku 88. člena Splošne uredbe, razen če navedene določbe ne pomenijo pravne podlage iz člena 6(3) te uredbe, ki izpolnjuje zahteve iz navedene uredbe. V 51. točki obrazložitve omenjene sodbe je navedeno, da je namen Splošne uredbe zagotoviti harmonizacijo nacionalnih zakonodaj o varstvu osebnih podatkov, ki je načeloma popolna. Vendar določbe Splošne uredbe državam članicam dajejo možnost, da določijo dodatna, strožja ali odstopajoča nacionalna pravila, ter jim puščajo diskrecijsko pravico glede načina, kako se te določbe lahko izvajajo. Iz navedenega izhaja, da je domača strožja ureditev varstva osebnih podatkov v okviru zaposlitve dopustna, kolikor izpolnjuje pogoje iz prvega in drugega odstavka 88. člena Splošne uredbe, kar je mogoče ugotoviti tudi za 77. člen ZVOP-1. Vendar pa naša država ni izvedla notifikacije po tretjem odstavku 88. člena Splošne uredbe (podatki na spletni povezavi EU Member States notifications to the European Commission under the GDPR - European Commission (europa.eu)).

³ Prim. sodbo Upravnega sodišča II U 45/2020 z dne 30. 5. 2023.

⁴ Prim. odločbo Ustavnega sodišča Up-1134/18-19 z dne 12. 5. 2022.

⁵ Prim. sodbo v zadevi Lopez Ribalda in drugi proti Španiji, št. 1874/13 in 8567/13 z dne 17. 10. 2019, ter odločitev v zadevi Kopke proti Nemčiji, št. 420/07 z dne 5. 10. 2010. V sodbi v zadevi Antović in Mirković proti Črni Gori, št. 70838/13 z dne 28. 11. 2017, je ESČP poudarilo, da tudi neprikrito video snemanje in nadzor zaposlenih na njihovem delovnem mestu sam po sebi šteje za poseg v njihovo zasebnost ter da stroga pravila delodajalca glede zasebnega življenja zaposlenih na delovnem mestu varstva zasebnosti ne smejo popolnoma ukiniti. Spoštovanje zasebnosti mora biti zagotovljeno, čeprav je lahko omejeno toliko, kot je nujno potrebno. ESČP je ugotovilo, da v omenjeni zadevi niso bili izpolnjeni pogoji, ki jih je za video nadzor v univerzitetni predavalnici določal nacionalni zakon. Zaključilo je, da je bilo s snemanjem poseženo v pravico pritožnikov (univerzitetnih učiteljev) iz 8. člena EKČP, saj nadzor ni bil skladen z zakonom.

48. Po obrazloženem sodišče ugotavlja, da tožnica ni navedla dovolj določnih in konkretnih razlogov za izvajanje video nadzora ter že zato ni uspela utemeljiti zakonitosti izvajanja video nadzora delovnih prostorov oziroma njegove skladnosti z določbo 77. člena ZVOP-1, 48. člena ZDR-1 ter prvega odstavka 5. člena in prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe. Navedeno velja za tožničine trditve, podane v postopku izdaje izpodbijane odločbe, kot tudi v tem upravnem sporu.
49. Tožnica je navajala, da je video nadzor v delovnih prostorih potreben za varnost ljudi in premoženja ter da naj bi se v tako nadzorovanih delovnih prostorih nahajale naprave in oprema večje vrednosti ter naprave, izjemno nevarne za zdravje in življenje zaposlenih. Ob tem naprav in opreme ni konkretno opredelila oziroma opisala ter ni pojasnila, v čem je nevarnost za življenje in zdravje ljudi. Tudi na izjemnost primerov, zaradi katerih naj bi izvajala obravnavani video nadzor delovnih prostorov, se je zgolj pavšalno in nekonkretizirano sklicevala. Enako velja za tožničine navedbe o tem, da naj bi z video nadzorom zagotavljala varnost zaposlenih, ker bi z njim pravočasno detektirala morebitno napačno delovanje opreme. Tudi te navedbe so ostale na nedoločni in posplošeni ravni ter na njihovi podlagi ni mogoče presoditi, da je in zakaj je video nadzor proizvodnih prostorov sploh potreben in koristen za zagotavljanje varnosti ljudi in da le-te ni možno doseči z milejšimi sredstvi. Upošteva večji obseg območja, ki je zajet s posamezno kamero, sodišče sprejema tudi zaključke toženke, da pregled posnetkov kamer ni niti edini niti najučinkovitejši način za ugotavljanje napačnega delovanja naprav in opreme v delovnih prostorih ter da je na ta način mogoče zaznati le najbolj očitne nepravilnosti v delovanju naprav in opreme. Da so kamere postavljene čez področje celotne delavnice in ne na posamezna delovna mesta, je na glavni obravnavi 18. 6. 2024 navedel tudi direktor tožnice; usmerjenost kamer in obseg področja njihovega zajema pa sta razvidna tudi iz zaslonskih slik kamer, ki jih je tožnica predložila v upravni spis z odgovorom z dne 16. 3. 2021. Njihova postavitev ne omogoča zaključka, da so kamere namenjene prav nadzoru delovanja posameznega stroja ali njegovega kritičnega dela.
50. Tudi navedbe tožnice, da je s pomočjo pravočasne detekcije napak strojev od leta 2017 uspela preprečiti več delovnih nesreč in večji požar, so nekonkretizirane, saj iz njih ne izhaja, na kakšen način naj bi prišlo do nezgod oziroma požarov, pri katerem stroju (in kameri), zlasti pa ni pojasnjeno, kako je k preprečitvi teh dogodkov prispeval video nadzor. Iz enakih razlogov tožnica svojih navedb in stališč ne more utemeljiti s sklicevanjem na škodni dogodek, ki se je zgodil v maju 2024. Tudi upošteva pojasnilo njenega direktorja na glavni obravnavi, da bi to delovno nezgodo z video nadzorom težko preprečili, ker je šlo za človeško napako, ta dogodek ne utemeljuje potrebnosti video nadzora za zagotavljanje varnosti zaposlenih. Ker je do škodnega dogodka v maju 2024 prišlo po izdaji izpodbijane odločbe, pa tudi sicer navedb v zvezi z njim sodišče pri odločanju v

tem upravnem sporu ne more upoštevati (glej 52. člen Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju ZUS-1).⁶

51. Kot pravilno nakaže že toženka, zgolj naknadno ugotavljanje pravilnosti delovanja strojev z video nadzorom ne bi zagotovilo varnosti ljudi in premoženja. Prav tako tožnica v zvezi z video nadzorom ni konkretizirala njegove potrebnosti za uveljavljanje pravnih zahtevkov in obrambe pred njimi. Trditve, ki jih je na glavni obravnavi podala v zvezi s prošnjo policije za predajo video posnetkov ter v zvezi z odredbo inšpektorja za delo, so po zakonu neupoštevne novote (52. člen ZUS-1), v posledici njihove splošnosti in nedoločnosti pa na njihovi podlagi tudi ni mogoče zaključiti, da izkazujejo potrebnost video nadzora za zagotavljanje varnosti ljudi in premoženja, za učinkovito uveljavljanje pravnih zahtevkov ali obrambe ali kateri drugi zakoniti interes za izvajanje video nadzora.
52. Toženka je v izpodbijani odločbi tudi pravilno zaključila, da zakonitosti video nadzora v proizvodnih prostorih tožnica ni utemeljila niti z navedbami, da naj bi z njim zagotavljala aktivno požarno varnost. Ugotovitve iz izpodbijane odločbe, da video nadzor delovnih prostorov služi le kot sredstvo za ugotavljanje lažnih alarmov in preklic intervencije, je nenazadnje potrdila sama tožnica na glavni obravnavi. Njen direktor je navedel, da je v kovinarski proizvodnji 95 % alarmov lažnih in da je najlažje na daljavo pogledati, ali je viden plamen, ter nato obvestiti varnostno službo, če je intervencija potrebna. Vendar pa izvajanje video nadzora zaradi ugotavljanja utemeljenosti oziroma lažnosti požarnih alarmov ne predstavlja dopustnega namena za izvajanje video nadzora v delovnih prostorih. Dejstvo, da se mora ob alarmu nekdo odpraviti na lokacijo, ne pomeni, da je to za tožnico „nesorazmerno“, pač pa, da je mogoče lažnost alarma preveriti tudi na druge načine in ne le z video nadzorom delovnih prostorov. Video nadzora delovnih prostorov, kot ga izvaja tožnica, prav tako ni mogoče opredeliti za primerno sredstvo za doseganje hitrega ukrepanja v primeru požara. V času, ko zaposleni opravljajo delo, lahko požar sami neposredno zaznajo. Obdobje, ko se v proizvodnji nihče ne nahaja, pa tožnica v postopku izdaje izpodbijane odločbe (pa tudi ne v upravnem sporu) ni opredelila in tudi ni zahtevala, da se prepoved video nadzora omeji le na čas, ko so delavci v proizvodnji prisotni.
53. Kot pravilno pojasni toženka, lahko tožnica tudi za primer vlomov v njene prostore enako stopnjo varovanja ljudi in premoženja zagotavlja na druge načine, brez izvajanja video nadzora delovnih prostorov. Za to ima na voljo druga sredstva, s katerimi se lahko objekti zaščitijo pred vlomi, kot so protivlomna zaščita vhodov v objekte, protivlomni alarmi, varovanje s strani varnostnih služb ipd., pa tudi video nadzor zgolj dostopov v svoje prostore.

⁶ Ta določa, da lahko v tožbi tožnik navaja nova dejstva in nove dokaze, vendar pa mora obrazložiti, zakaj jih ni navedel že v postopku izdaje upravnega akta. Nova dejstva in novi dokazi se lahko upoštevajo kot tožbeni razlogi le, če so obstajali v času odločanja na prvi stopnji postopka izdaje upravnega akta in če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti v postopku izdaje upravnega akta.

54. Glede na vse navedeno tudi po presoji sodišča ni mogoče zaključiti, da varstva ljudi in premoženja ali katerega drugega zakonitega interesa tožnica ne bi mogla doseči z milejšimi sredstvi ter da je za njegovo doseg video nadzor delovnih prostorov potreben. Z video nadzorom ni mogoče nadomestiti obveznosti zagotavljanja varovanja na drugačen način, nastanek škode med delovnim procesom pa zlasti preprečujejo ustrezni proizvodni in delovni standardi ter neposreden nadzor nadrejenih, medtem ko videonadzor omogoča le ugotavljanje napak za nazaj.⁷ Trditve tožnice, da izpolnjuje vse predpisane pogoje za izvajanje video nadzora delovnih prostorov, so torej neutemeljene. Tožnica ni izkazala izpolnjevanja pogojev iz prvega odstavka 77. člena ZVOP-1, kot tudi ne izpolnjevanja pogoja potrebnosti obdelave osebnih podatkov v primerih iz prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe. Prav tako ni izkazala spoštovanja načela najmanjšega obsega podatkov iz točke (c) prvega odstavka 5. člena Splošne uredbe.

55. Ob upoštevanju vsega povedanega je sodišče tožbo zoper izpodbijano odločbo na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo. Pri tem se sklicuje tudi na razloge izpodbijane odločbe (drugi odstavek 71. člena ZUS-1), kolikor v tej sodbi ni navedeno drugače.

K II. točki izreka:

56. Izrek o stroških temelji na določbi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, po kateri trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 18. junij 2024

Višja sodnica

Valentina Rustja, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe:

⁷ Prim. še sodbi Upravnega sodišča II U 45/2020 z dne 30. 5. 2023 in II U 195/2014 z dne 21. 1. 2015.

